

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 667/2019
17.06.2020. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца Удружење осигуравача Србије - Гарантни фонд, Београд, чији је пуномоћник Славко Макаи, адвокат из ..., против тужених АА из ..., чији је пуномоћник Драган Гојковић, адвокат из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Ана Колешан, адвокат из ..., ради исплате регресног потраживања, одлучујући о ревизији туженог другог реда ББ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж. 5593/18 од 09.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 17.06.2020. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија друготуженог ББ изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж. 5593/18 од 09.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 18378/13 од 27.01.2017. године, ставом првим изреке, обавезан је друготужени ББ да тужиоцу исплати на име регреса износ од 272.397,00 динара са законском затезном каматом од 25.08.2011. године до исплате и трошкове поступка у износу од 102.996,00 динара, у року од осам дана. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев преко износа досуђеног ставом првим до тражених 475.126,72 динара, са траженом законском затезном каматом, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев према првотуженом АА, којим је тражено да се првотужени обавеже да солидарно са друготуженим исплати тужиоцу на име регреса износ од 475.126,72 динара са затезном каматом од 25.08.2011. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж. 5593/18 од 09.09.2018. године, потврђена је наведена првостепена пресуда у ставу првом изреке, ставу трећем изреке, ставу другом изреке у делу којим је одбијен захтев за исплату износа од 100.890,72 динара са законском затезном каматом од 25.08.2011. године до исплате, а преиначена је у преосталом делу става другог изреке, тако да је обавезан друготужени ББ да тужиоцу исплати на име регреса поред износа досуђеног првостепеном пресудом, још и износ од 101.839,00 динара са законском затезном каматом почев од 25.08.2011. године до исплате и одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, друготужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП, ради разматрања правног питања везано за примену члана 177. став 2. Закона о облигационим односима у регресним парницама, у интересу равноправности грађана.

Ревизија је дозвољена на основу члана 404. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП). Зато, нема места одлучивању о предлогу ревидента да се о ревизији одлучује применом члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао правилност побијане пресуде у границама овлашћења из члана 408. Закона о парничном поступку и утврдио да је ревизија неоснована.

Према утврђеном чињеничном стању, ...2009. године у близини ... догодио се саобраћајни удес, изазван искључиво пропустом првотуженог АА који је управљајући мотоциклом марке „Хонда“ БГ .. прешао преко пуне разделне линије на супротну коловозну траку, на којој је дошло до судара са наилазећим теретним возилом којим је управљао ВВ. За мотоцикл којим је удес изазван, у власништву друготуженог ББ, није био закључен уговор о обавезном осигурању од аутоодговорности. Власник је мотоцикл претходно поверио познанику, од којег је првотужени мотоцикл добио да га испроба у вожњи, па одлучи да ли је рад да га купи. Тужени се међусобно нису познавали. С обзиром да је неосигураним возилом причињена штета, Гарантни фонд је обавезан да оштећеном лицу накнади штету. По правоснажној пресуди Основног суда у Сремској Митровици П.3513/10 од 12.05.2011.године, Гарантни фонд је власнику оштећеног теретног возила ВВ исплатио 24.08.2011.године износ од 373.287,72 динара на име материјалне штете и износ од 101.839,00 на име трошкова тог судског поступка.

У овој парници, по регресном захтеву Гарантног фонда, правоснажном пресудом обавезан је тужени ББ као власник неосигураног мотоцикла да тужиоцу накнади на име исплаћеног у погледу штете на теретном возилу 272.397,00 динара и исплаћене накнаде парничних трошкова из спора са оштећеним 101.839,00 динара, са споредним потраживањем камате. Разлози за такву одлуку су наведени у побијаној пресуди. При том, одлучено је у складу са прописаним у члану 104. став 2. Закона о осигурању имовине и лица („Службени лист СРЈ“, 30/96...55/99), да се регресни захтев остварује од власника моторног возила који није закључио уговор о обавезном осигурању и то за исплаћени износ накнаде штете, камату и трошкове.

Неосновано се у ревизији туженог истиче да је материјално право погрешно примењено.

У конкретном случају, о основу обавезе ревидента према Гарантном Фонду одлучено је одговарајућом применом материјалног права, у чињеничној ситуацији да није спорно да је ревидент власник возила чијом је употребом од стране возача тог неосигураног возила проузрокована штета коју је Гарантни Фонд накнадио оштећеном лицу. По регресном захтеву, одговорност власника заснована је на посебном пропису. То није одговорност истоветна одговорности за проузроковање штете. Одговорност за проузроковање штете сноси лице које је изазвало удес, управљајући неосигураним возилом. Код чињеница да је то возило представљало власништво ревидента и да му

није било противправно одузето кад је штета проузрокована, правилно је одлучено да постоји основ за накнаду регресне штете према ревиденту као власнику неосигураног возила. Такве одговорности ревидент не може бити ослобођен, с обзиром да услова нема за примену општих правила о ескулпацији од одговорности за штету прописаних у члану 177. Закона о облигационим односима, поводом истицања да није знао и одобрио да се његово неосигурано возило користи у саобраћају.

Правноснажном одлуком у односу на ревидента, није одступљено од судске праксе успостављене у примени регулативе о регресном потраживању према власнику неосигураног возила.

Врховни касациони суд је имао у виду да се ни осталим наводима ревизије не доводи у питање законитост и правилност побијане пресуде.

Из изнетих разлога, ревизијски суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић